

RENAIXEMENT BERGADA

boixader

EDITORIAL

NO VOTAREM

La manca d'orientació existent a Berga el dia en que redactàrem l'article anterior, ha desaparegut. ...

Tots els sectors del liberalisme català, com els seus afins del restant de l'Estat, s'han definit ben clarament en acordar l'abstenció davant les eleccions convocades pel dictador Berenguer.

La Monarquia, privada del suport dels ciutadans, ha volgut donar la sensació de normalitat constitucional organitzant una mena d'Assemblea Nacional Consultiva, a la manera d'aquell gran pallasso del 13 de setembre de 1923. El cop no ha reeixit. ...

No podem nosaltres esquerrans fer el joc del general President, ni podem caure en les gruixudes xarxes parades al caid Raisuni quan encara es lluitava en el malaurat Marroc.

Quinze dies de propaganda electoral amb les presons curulles de germans d'ideari, amb el Codi Penal de Galo Ponte sobre les costelles dels periodistes de l'oposició, amb dotzenes de Consells de Guerra funcionant; amb els jutjats especials atrafegats per causes tucionals suspeses en gairebé llur topolítiques; amb les garanties constitutivitat; no, general, gràcies. De comparses, mai. ...

Els procediments descarats de la primera dictadura han estat substituïts per l'actitud hipòcrita de la segona. No en teniem prou els demòcrates amb enfrontar-nos contra els "cuneros" i encasellats de tota mena, corruptors del sufragi i apoiats pels buròcrates de l'Estat, que ara ens volen lligar de mans i peus ensenyant-nos en la nostra ma sed de justícia talls de Llibertat? No, gràcies. ...

Creu Berenguer que som orbs i no veiem clarament aquesta mala jugada.

A Espanya, la vella política patrocinada pel règim que patim, ja no pot viure amb Constitució. El mateix Decret de convocatòria ho diu: "Se restablecen las garantías del artículo... de

la Constitución, mientras dure el período electoral." ...

Es senten tan forts aquests senyors que no tenen prou coratge per deixar els ciutadans gaudir llurs drets elementals, concedits l'any 1876 per una conspiració casernària. ...

Berenguer ja no pot permetre al país ni allò que ens donaren Martínez Campos, Cànovas, Silvela i altres laicis de la Restauració. ...

Es tot el que s'ha avançat en mig segle de paternalisme monàrquic. ...

No anirem a les urnes per aquestes i moltes altres raons que callem, perquè els mateixos que ens hi criden ens posarien una volta més la mordaga.

I tampoc no hi podríem acudir encara que Berenguer ens fes promeses millors, doncs servem viu en la memòria el record d'aquelles Corts on

hi havia majoria republicana, expressió fidel de la voluntat nacional, dissoltes violentament pel sabre rovellat de Pavia. ...

Sobirania del poble i Parlament, sí, però apoiat per elements la força dels quals pugui guardar-los i protegir-los de gestes heroiques com aquelles. Cambres de Representants de tot Espanya prou fortes per desinflar tota llei de tiranies. ...

Deixem el camí lliure als intervencionistes manyacs. Amb el pecat portaran la penitència, segons acaba de receptar Romanones en pronosticar noves eleccions de diputats a fi d'aquest any. A nosaltres no ens pertany altra missió que la de procurar que els candidats addictes a la descendència de Felip V, defensors botiflers de ço constituït, paguin ben cara la facècia i en surtin plens de vergonya. Almenys així llurs ambicions i profits personals cercats darrera l'acta tindran un punt inicial d'amargor, el de la despesa feta per a comprar-la. ...

• Berenguer el petit •

Els historiadors anomenen Berenguer el Gran un rei català. Hauran d'anomenar Berenguer el Petit un president espanyol.

Berenguer el Gran va ésser el primer comte de Barcelona. Berenguer el Petit haurà estat el primer comte de Xauen.

L'un va començar quan els reis encara eren necessaris, una dinastia. L'altre haurà liquidat una dinastia quan els reis ja feien nosa.

França també ha tingut Napoleó el Gran i Napoleó el Petit. El primer va portar a la glòria més alta la noció clàssica d'Imperi. El segon va infantar amb els seus errors la República actual.

El darrer Bonaparte ha estat sempre "Petit" després de batejar-lo Víctor Hugo. El darrer Berenguer ho era ja després de MonteArruit, i ho serà sempre més després, de Jaca.

Cap home no li ho diu, ni per a comparar-lo. Ho és en ell mateix, i tota la nació se n'adona.

Trista glòria la glòria d'ésser petit davant la nació que és gran! Trista glòria la glòria de fer el gran per defensar un amo encara més petit!

Els historiadors diuen Berenguer el Gran a Berenguer el Gran. Han de començar a dir Berenguer el petit a aquest seu trist homònim petit.

Berenguer el Gran, rei demòcrata, en una època tèrbola de despotisme, va ésser el primer comte de Barcelona i començà una dinastia popular. Berenguer el Petit és Damas Berenguer, primer i darrer comte de Xauen, últim defensor d'una dinastia perduda.

GRANIER-BARRERA

Perpinyà.